

REPUBLIKA HRVATSKA
Visoki trgovački sud Republike Hrvatske
Berislavićeva 11, Zagreb

Poslovni broj: 61 Pž-877/2019-2

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Visoki trgovački sud Republike Hrvatske, u vijeću sastavljenom od sudaca Ivice Omazića, predsjednika vijeća, Ivane Mlinarić, suca izvjestitelja i Tatjane Kujundžić Novak, člana vijeća, u pravnoj stvari tužitelja ATRIUM SPALATUM d.o.o. u stečaju, Poljička cesta 20 b, Split, OIB 75237018400, kojeg zastupa punomoćnik Jadranka Meštrović Kologranić, odvjetnik u Zagrebu, protiv 1. tuženika DUJE ĐONLIĆA iz Voštana, Voštane br.81, Tigarica, OIB 88702933072, kojeg zastupa punomoćnik Zoran Iviš, odvjetnik u Splitu i 2. tuženika TOMISLAVA BAUSA iz Splita, Biogradska 6, OIB 35552868009, kojeg zastupa punomoćnik Nediljko Ivančević, odvjetnik u Odvjetničkom društvu Ivančević i partneri u Splitu, radi pobijanja pravnih radnji stečajnog dužnika, odlučujući o tužiteljevoj žalbi protiv presude Trgovačkog suda u Splitu poslovni broj P-449/2017 od 23. studenoga 2018., u sjednici vijeća održanoj 24. ožujka 2021.

p r e s u d i o j e

I. Odbija se tužiteljeva žalba kao neosnovana i potvrđuje presuda Trgovačkog suda u Splitu poslovni broj P-449/2017 od 23. studenoga 2018. u točki 1. izreke, u dijelu točke 2. izreke kojim je tužitelj obvezan na naknadu parničnog troška prvotuzeniku u iznosu od 19.375,00 kn s pripadajućim zakonskim zateznim kamatama i u dijelu točke 3. izreke kojim je tužitelj obvezan na naknadu troška drugotuzeniku u iznosu od 19.375,00 kn s pripadajućim zakonskim zateznim kamatama.

II. Odbija se zahtjev prvotuzenika Duje Đonlića za naknadu troškova odgovora na žalbu u iznosu od 3.125,00 kn, kao neosnovan.

Obrazloženje

Presudom Trgovačkog suda u Splitu poslovni broj P- 449/2017 od 23. studenoga 2018. odbijen je tužbeni zahtjev za utvrđenje da je bez pravnog učinka prema stečajnoj masi tužitelja Sporazum o osiguranju novčane tražbine zasnivanjem založnog prava na nekretnini sklopljen između prvotuzenika Duje Đonlića iz Voštana, Voštane br. 81, 21245 Tigarica, OIB 88702933072 kao vjerovnika i predlagatelja osiguranja (dalje: prvotuzenik), drugotuzenika Tomislava Bausa iz Splita, Biogradska 6, OIB 35552868009 kao dužnika (dalje: drugotuzenik) i tužitelja Atrium Spalatum d.o.o. Poljička cesta 20 b, Split, OIB 75237018400 kao založnog dužnika i protivnika osiguranja (dalje: tužitelj) 10. kolovoza 2012., ovjeren 10. kolovoza 2012. pred javnim bilježnikom Ivanom Bradarić u Splitu pod brojem OV-5758/12 i ovršan temeljem potvrde o ovršnosti javnog bilježnika Ivane Bradarić u Splitu pod brojem

OV-2066/15 od 20. travnja 2015. kao i tužbeni zahtjev kojim bi se naložilo zemljišno knjižnom odjelu Općinskog suda u Splitu uspostava ranijeg zemljišno-knjižnog stanja, kako je to bilo prije upisa prava zaloga temeljem navedenog Sporazuma i kojim bi se odredilo brisanje prava zaloga upisanog pod brojem Z-7995/12 na teret nekretnine označene kao suvlasnički udio od 81/26946 dijela zgrade, sagrađene na pravu građenja na čest. zem. 802/1, opisane kao stambeno poslovni objekt „Firule-Lazarica”, sagrađen na pravu građenja površine 3.630,00 m², upisno u ZU 15817 K.O. Split, a koji je suvlasnički dio povezan sa cjelinom stana broj 44. na četvrtom katu, koji se sastoji od ulaza, predprostora, sobe, kupaonice, wc-a, radne sobe, blagavaonice i dnevnog boravka, kuhinje, ukupne površine 68,05 m², te kao pripadka lođe i drvarnice broj 45. u podrumu 4. ukupne površine 12,47 m², sveukupne površine 80,52 m² i to upisano pravo zaloga u iznosu od 126.672,00 EUR, u protuvrijednosti kuna i nuzgredica (točka 1. izreke); tužitelj je obavezan na naknadu parničnog troška prvotuženiku u iznosu od 19.375,00 kn s pripadajućim zakonskim zateznim kamatama, dok je odbijen prvotuženikov zahtjev za naknadu troškova u iznosu od 1.180,00 kn (točka 2. izreke) te je tužitelj obavezan na naknadu parničnog troška drugotuženiku u iznosu od 19.375,00 kn s pripadajućim zakonskim zateznim kamatama, dok je odbijen drugotuženikov zahtjev za naknadu parničnog troška u iznosu od 2.500,00 kn (točka 3. izreke).

Protiv dijela navedene presude u kome nije uspio u sporu (točka 1. izreke, dio točke 2. izreke kojim je obavezan na naknadu parničnog troška prvotuženiku u iznosu od 19.375,00 kn s pripadajućim zakonskim zateznim kamatama i dijela točke 3. izreke kojim je obavezan na naknadu parničnog troška drugotuženiku u iznosu od 19.375,00 kn s pripadajućim zakonskim zateznim kamatama) tužitelj je podnio žalbu zbog svih zakonom predviđenih razloga s prijedlogom da se u tom dijelu ona preinači i prihvati tužbeni zahtjev, podredno ukine i predmet vrati prvostupanjskom sudu na ponovno suđenje, uz naknadu troška sastava žalbe.

U odgovoru na žalbu prvotuženik je u cijelosti osporio tužiteljeve žalbene navode. Predlaže odbiti žalbu kao neosnovanu i potvrditi presudu u pobijanom dijelu, uz naknadu troškova odgovora na žalbu u iznosu od 3.125,00 kn.

Drugotuženik nije podnio odgovor na žalbu.

Žalba nije osnovana.

Presuda je u pobijanom dijelu (točka 1. izreke, dio točke 2. izreke kojim je tužitelj obavezan na naknadu parničnog troška prvotuženiku u iznosu od 19.375,00 kn s pripadajućim zakonskim zateznim kamatama i dio točke 3. izreke kojim je tužitelj obavezan na naknadu parničnog troška drugotuženiku u iznosu od 19.375,00 kn s pripadajućim zakonskim zateznim kamatama) ispitana na temelju odredaba članka 365. Zakona o parničnom postupku („Narodne novine“ broj: 53/91, 91/92, 112/99, 129/00, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07, 96/08, 84/08, 123/08, 57/11, 25/13 i 89/14; dalje: ZPP) u granicama žalbenih razloga te pazeći po službenoj dužnosti na bitne povrede odredaba parničnog postupka iz članka 354. stavka 2. točaka 2., 4., 8., 9., 11., 13. i 14. ZPP-a i pravilnu primjenu materijalnog prava.

Predmet spora je zahtjev za pobijanje pravne radnje tužitelja kao stečajnog dužnika, i to Sporazuma o osiguranju novčane tražbine zasnivanjem založnog prava na nekretnini od 10. kolovoza 2012. sklopljenog između prvotuženika kao vjerovnika i predlagatelja osiguranja, drugotuženika kao dužnika i tužitelja kao založnog dužnika i protivnika osiguranja (dalje:

Sporazum). Uz tužbeni zahtjev za utvrđenje da je Sporazum bez pravnog učinka prema stečajnoj masi, tužitelj je u tužbi objektivno kumulirao i tužbeni zahtjev za uspostavu ranijeg zemljišno-knjižnog stanja.

Pravilno je utvrđenje prvostupanjskog suda kako su u konkretnom slučaju ispunjene sve procesnopravne pretpostavke za pobijanje pravnih radnji tužitelja kao stečajnog dužnika. Naime, tužba je podnesena 5. lipnja 2017., dakle, unutar prekluzivnog roka iz članka 141. stavka 2. Stečajnog zakona („Narodne novine“ broj: 44/96, 161/98, 29/99, 129/00, 123/03, 197/03, 187/04, 82/06, 116/10, 25/12, 133/12 i 45/13; dalje: SZ) od dvije godine od otvaranja stečajnoga postupka nad tužiteljem koji je otvoren rješenjem Trgovačkog suda u Splitu poslovni broj St-159/14 od 8. lipnja 2015. Osim toga, tužba je, u skladu s odredbom članka 141. stavka 4. SZ-a podnesena na temelju odobrenja stečajnog suca danog zaključkom poslovni broj St-159/14 od 2. lipnja 2017.

U odnosu na ispunjenje općih pretpostavki za pobijanje iz članka 127. stavka 1. SZ-a, nesporno je da je stečajni postupak nad tužiteljem otvoren rješenjem Trgovačkog suda u Splitu poslovni broj St-159/14 od 8. lipnja 2015. čime je ispunjena prva opća pretpostavka za pobijanje.

U odnosu na vrijeme sporne pravne radnje, smatra se da je pravna radnja poduzeta u vrijeme kada su nastupili njezini pravni učinci (članak 138. stavak 1. SZ-a). Ako je za pravovaljanost nekoga pravnoga posla potreban upis u zemljišnu knjigu, upisnik brodova, brodova u izgradnji ili zrakoplova, smatrat će se da je pravni posao poduzet onda kad su bile ispunjene ostale pretpostavke za njegovu valjanost, izjava volje o upisu postane obvezujuća za dužnika i druga strana podnese zahtjev za upis pravne promjene (članak 138. stavak 2. SZ-a). Odredba stavka 2. ovoga članka na odgovarajući se način primjenjuje i na zahtjev za upis predbilježbe radi osiguranja prava na pravnu promjenu (članak 138. stavak 3. SZ-a).

U konkretnom slučaju nije sporna činjenica da je na temelju Sporazuma u zemljišnim knjigama upisano založno pravo u korist prvotuženika u teretnom listu (listu C), pod brojem Z-7995/12 na temelju prijedloga za uknjižbu od 14. kolovoza 2012. Stoga se, u skladu s odredbom članka 138. stavka 2. SZ-a u vezi s odredbama članka 259., članka 265. i članka 271. stavka 1. Ovršnog zakona („Narodne novine“ broj: 57/96, 29/99, 42/00, 173/03, 194/03, 151/04, 88/05, 121/05, 67/08, 139/10, 154/11 i 70/12; dalje: OZ), smatra da je pobijana pravna radnja poduzeta 14. kolovoza 2012. Budući da je prijedlog za otvaranje stečajnog postupka nad tužiteljem kao stečajnim dužnikom podnesen 24. siječnja 2014., to je pravilno utvrđenje prvostupanjskog suda da je pobijana pravna radnja poduzeta prije otvaranja stečajnog postupka nad tužiteljem kao stečajnim dužnikom čime je ispunjena i druga opća pretpostavka za pobijanje.

U konkretnom slučaju ispunjena je i treća opća pretpostavka pobijanja. Člankom 1. Sporazuma suglasno je utvrđeno kako na dan sklapanja toga Sporazuma drugotuženik kao dužnik duguje prvotuženiku kao vjerovniku i predlagatelju osiguranja iznos od 126.672,00 EUR u kunsjoj protuvrijednosti na dan isplate, po srednjem tečaju Hrvatske narodne banke, na ime dane beskamratne pozajmice. Radi osiguranja navedene tražbine prvotuženika prema drugotuženiku, uvećano za troškove ovrhe i eventualne druge sudske troškove u ostvarivanju tražbine, ugovorne strane su se, u članku 4. Sporazuma, suglasile da se zasnuje založno pravo u korist prvotuženika na nekretnini tužitelja kao založnog dužnika i protivnika osiguranja navedenoj u članku 3. Sporazuma (označenoj kao 81/26946 dijela zgrade, sagrađene na pravu

građenja na čest. zem. 802/1, opisane kao stambeno poslovni objekt „Firule-Lazarica”, koji suvlasnički dio je povezan sa cjelinom stana broj 44. na IV. katu, koji se sastoji od ulaza, predprostora, sobe, kupaoalice, WC-a, radne sobe, blagavaonice i dnevnog boravka, kuhinje, ukupne površine 68,05 m², te kao pripatka lođe i drvarnice broj 45. u podrumu 4. ukupne površine 12,47 m², sveukupne površine 80,52 m², zk.ul. 15817, poduložak 46 (4946), k.o. Split). U članku 5. Sporazuma, tužitelj kao založni dužnik i protivnik osiguranja ovlastio je prvotuženika da na temelju tog Sporazuma u zemljišnim knjigama zatraži i ishodi upis založnog prava na predmetnoj nekretnini u svoju korist i na svoje ime. Iz rješenja prvostupanskog suda poslovni broj St-159/2014 od 1. srpnja 2016. proizlazi kako je u stečajnom postupku nad tužiteljem kao stečajnim dužnikom osporena tražbina prvotuženika kao stečajnog vjerovnika prema tužitelju kao stečajnom dužniku u iznosu od 1.158.687,67 kn kao tražbina drugog višeg isplatnog reda i prvotuženik je upućen na parnicu radi utvrđivanja osporene tražbine, uz upozorenje na pravne posljedice propuštanja ako u određenom roku ne pokrene parnicu. Iz navedenog proizlazi kako je pobijanom pravnom radnjom prvotuženiku, kao jednom od stečajnih vjerovnika (čija tražbina prema tužitelju kao stečajnom dužniku je u cijelosti osporena), omogućeno odvojeno namirenje iz predmetne nekretnine u tužiteljevom vlasništvu. Na taj način prvotuženik je očividno stavljen u povoljniji položaj u odnosu na druge vjerovnike i njihove tražbine u stečajnom postupku budući da tražbina osigurana založnim pravom ima pri namirivanju iz vrijednosti zaloga prednost pred svim tražbinama koje nisu osigurane založnim pravima na tom zalogu, ako nije što drugo zakonom određeno (članak 302. stavak 1. Zakona o vlasništvu i drugim stvarnim pravima-„Narodne novine“ broj: 91/96, 68/98, 137/99, 22/00, 73/00, 114/01, 79/06, 141/06, 146/08, 38/09, 153/09, 90/10 i 143/12; dalje: ZV)).

Međutim, suprotno žalbenim navodima, pravilno je utvrđenje prvostupanskog suda kako nije ispunjena i četvrta opća pretpostavka za pobijanje koja se odnosi na svrhu pobijanja koja se odnosi na krajnji rezultat pobijanja koji se mora očitovati u povećanju mogućnosti namirenja svih vjerovnika. Između pobijane pravne radnje i umanjenja imovine dužnika iz koje se mogu namiriti vjerovnici mora postojati uzročna veza, koja bi postojala ako bi namirenje ukupnosti stečajnih vjerovnika bilo uspješnije da pobijana pravna radnja nije poduzeta. Oštećenje vjerovnika pretpostavlja da je pravnom radnjom, ekonomski gledano, smanjena mogućnost namirenja stečajnih vjerovnika. Ako se vjerovnici ne bi mogli bolje namiriti i kad pobijana pravna radnja ne bi bila poduzeta, takva pravna radnja kojom se doista smanjuje imovina dužnika ne bi bila pobojna. Dakle, osnovana su samo ona pobijanja čiji je krajnji rezultat povećanje mogućnosti namirenja stečajnih vjerovnika u njihovoj ukupnosti.

Iz izvotka iz zemljišne knjige (list 193.-195. spisa) proizlazi kako je na predmetnoj nekretnini zabilježena privremena mjera zabrane opterećenja na temelju rješenja ovoga suda poslovni broj Pž-8727/12-4 od 24. siječnja 2013. (dalje: rješenje od 24. siječnja 2013.) s redom prvenstva od 27. srpnja 2012., pod brojem Z-7619/12. Iz rješenja od 24. siječnja 2013. proizlazi kako je tim rješenjem uvažena žalba predlagatelja osiguranja Sculptor d.o.o. protiv rješenja Trgovačkog suda u Splitu poslovni broj P-1074/12 od 27. srpnja 2011. u točki I. izreke u dijelu kojim je odbijen prijedlog za osiguranje novčane tražbine predlagatelja osiguranja Sculptor d.o.o. prema protivniku osiguranja (ovdje tužitelju) u iznosu od 1.723.017,65 kn uvećano za troškove postupka osiguranja, te je u tom dijelu navedeno rješenje preinačeno na način da je radi osiguranja novčane tražbine predlagatelja osiguranja Sculptor d.o.o. u iznosu od 1.723.017,65 kn i troškova postupka osiguranja određena privremena mjera kojom se zabranjuje opterećenje, između ostalih, i predmetne nekretnine, te je određena zabilježba određene zabrane u zemljišnim knjigama. Učinak zabilježbe zabrane

otuđenja nekretnine je u tome što predlagatelj osiguranja može predložiti ovrhu radi naplate svoje tražbine kad ona postane ovršna na nekretnini uknjiženoj u zemljišnoj knjizi ili na pravu uknjiženom na nekretnini, na koje se zabrana odnosi, bez obzira na to što je poslije te zabrane treća osoba na temelju dobrovoljne raspoložbe protivnika osiguranja stekla i uknjižila u zemljišnu knjigu neko svoje pravo. Ovrhu na nekretnini, odnosno pravu uknjiženom na nekretnini predlagatelj osiguranja može predložiti izravno protiv osobe koja je uknjižena kao vlasnik nekretnine odnosno nositelj stvarnoga prava uknjiženoga na nekretnini, na temelju izvršne isprave kojom je protiv protivnika osiguranja utvrđena njegova tražbina radi osiguranja koje je zabrana zabilježena te dokaza da je osoba protiv koje se ovrha predlaže stekla vlasništvo nekretnine, odnosno pravo na nekretnini nakon zabilježbe zabrane (članak 297. stavak 5. Ovršnog zakona („Narodne novine“ broj: 57/96, 29/99, 42/00, 173/03, 194/03, 151/04, 88/05, 121/05, 67/08, 139/10 i 154/11; dalje: OZ). Međutim, privremenom mjerom ne stječe se založno pravo (članak 297. stavak 2. OZ-a). Iz navedenog proizlazi kako 27. srpnja 2012. u zemljišnim knjigama nije upisano založno pravo u korist društva Sculptor d.o.o. u iznosu od 1.723.017,65 kn, već je samo zabilježena privremena mjera zabrane otuđenja predmetne nekretnine određena rješenjem od 24. siječnja 2013. čime navedeno društvo nije steklo založno pravo. Založno pravo u korist društva Sculptor d.o.o. u iznosu od 1.723.017,65 kn s pripadajućim zakonskim zateznim kamatama i troškovima postupka je, kao prethodna mjera osiguranja, predbilježeno tek 27. svibnja 2013., pod poslovnim brojem Z-5987/13 na temelju rješenja Općinskog suda u Splitu poslovni broj Ovr-2119/13 od 22. svibnja 2013., s redom prvenstva od 23. travnja 2013. pod poslovnim brojem Z-4644/13. Budući da je, kao što je prethodno navedeno, na temelju Sporazuma u zemljišnim knjigama upisano založno pravo u korist prvotuženika s redom prvenstva od 14. kolovoza 2012., proizlazi kako je, suprotno utvrđenju prvostupanjskog suda, založno pravo prvotuženika upisano prije, dakle, s ranijim prvenstvenim redom. Osim toga, iz izvatka iz zemljišne knjige proizlazi kako je 20. siječnja 2015. (dakle, nakon upisa založnog prava u korist prvotuženika), upisana zabilježba ovrhe na predmetnoj nekretnini određene rješenjem Općinskog suda u Splitu poslovni broj Ovr-4348/14 od 20. siječnja 2015. u korist društva H-Abduco d.o.o., pod poslovnim brojem Z-586/15, čime je navedeno društvo steklo založno pravo na predmetnoj nekretnini (članak 84. Ovršnog zakona („Narodne novine“ broj: 112/12, 25/13 i 93/14). Iz spisa proizlazi nespornim da je društvo H-Abduco d.o.o. ustupilo svoju tražbinu društvu Adriatic Assets d.o.o., da tražbina vjerovnika H-Abduco d.o.o. iznosi oko 140.000.000,00 kn te da tužitelj nije pokrenuo odgovarajuće postupke radi eventualnih pobijanja upisa založnih prava upisanih u korist društava H-Abduco d.o.o. i Sculptor d.o.o. Osim toga, sam stečajni upravitelj tužitelja je u svom izvješću predanom u stečajnom postupku nad tužiteljem izjavio kako je financijski rezultat pobijanja u ovoj parnici upitan upravo radi upisane hipoteke društva H-Abduco d.o.o., odnosno sada Adriatic Assets d.o.o. Konačno, sam tužitelj je u podnesku od 6. ožujka 2018. naveo kako procijenjena vrijednost predmetne nekretnine iznosi 1.469.310,40 kn. S obzirom na to da su na predmetnoj nekretnini upisana založna prava u iznosu koji je mnogo veći i od procijenjene vrijednosti nekretnine, dok tužitelj, u skladu s odredbama članka 7. stavka 1. i članka 219. stavka 1. ZPP-a, ne tvrdi niti dokazuje da su tražbine osigurane založnim pravom prestale, to bi se u slučaju uspješnosti pobijanja u ovoj parnici iz vrijednosti predmetne nekretnine mogli eventualno tek djelomično namiriti samo razlučni vjerovnici čije su tražbine osigurane upisanim založnim pravima. Dakle, tim pravima neosigurani vjerovnici ne bi mogli očekivati da bi bili namireni iz vrijednosti predmetne nekretnine iz čega proizlazi da namirenje ukupnosti stečajnih vjerovnika ne bi bilo uspješnije da pobijana pravna radnja nije poduzeta. Posljedično, u konkretnom slučaju nije ispunjena četvrta opća pretpostavka za pobijanje iz članka 127. stavka 1. SZ-a koja mora biti kumulativno ispunjena.

Osim toga, suprotno žalbenim navodima, prvostupanjski sud je pravilno utvrdio kako u konkretnom slučaju nisu ispunjene posebne pretpostavke za pobijanje iz članka 131. SZ-a. To iz razloga što tužitelj nije, u skladu s odredbama članka 7. stavka 1. i članka 219. stavka 1. ZPP-a, dokazao da je prvotuženik kao vjerovnik znao za eventualnu tužiteljevu namjeru oštećenja tužiteljevih vjerovnika. Prema odredbama članka 131. stavka 1. SZ-a, pravna radnja koju je dužnik poduzeo u posljednjih deset godina prije podnošenja prijedloga za otvaranje stečajnoga postupka ili nakon toga s namjerom da ošteti svoje vjerovnike, može se pobijati ako je druga strana u vrijeme poduzimanja radnje znala za namjeru dužnika. Znanje za namjeru se pretpostavlja ako je druga strana znala da dužniku prijeti nesposobnost za plaćanje i da se radnjom oštećuju vjerovnici. Smatrat će se da je vjerovnik znao da dužniku prijeti nesposobnost za plaćanje i da se radnjom oštećuju vjerovnici ako je znao ili je morao znati za okolnosti iz kojih se nužno moralo zaključiti da je dužnik nesposoban za plaćanje i da se radnjom oštećuju vjerovnici (stavak 2.).

Prvenstveno se napominje kako iz isprava u spisu ne proizlazi da je u trenutku poduzimanja sporne pravne radnje tužiteljev račun bio u blokadi, dok tužitelj nije, u skladu s odredbama članka 7. stavka 1. i članka 219. stavka 1. ZPP-a, dokazao suprotno, a pogotovo nije predložio, odnosno predočio dokaze na temelju kojih bi se sigurnošću moglo utvrditi da je u trenutku poduzimanja pobijane pravne radnje tužitelj bio nesposoban za plaćanje. Naime, tužitelj je dostavio u spis samo Očevidnik o redosljedu plaćanja od 21. listopada 2014., dakle, koji se odnosi na razdoblje nakon poduzimanja sporne pravne radnje, iz kojeg ne proizlazi da je u trenutku poduzimanja sporne pravne radnje već postojala blokada tužiteljevog računa. S druge strane, iz isprave koje je dostavio prvotuženik (ispis iz Poslovne Hrvatske) proizlazi kako je tijekom 2012. godine tužiteljev račun bio blokiran u više navrata, ali da u razdoblju od 13. lipnja 2012. do 16. kolovoza 2012. nije bio blokiran. Budući da je pobijana pravna radnja poduzeta 14. kolovoza 2012., to proizlazi da je ona poduzeta samo dva dana prije blokade računa koja je ponovno nastupila 16. kolovoza 2012. pa bi se u konkretnom slučaju eventualno moglo govoriti o prijetjećoj nesposobnosti za plaćanje.

Osim toga, na temelju iskaza prvotuženika, prvostupanjski sud je u bitnome utvrdio kako je u razdoblju od 1989. do 2014. godine, dakle, i u trenutku poduzimanja pobijane pravne radnje, živio i radio u Švicarskoj i da nije znao kakav je bio status tužitelja u tom razdoblju, te da je u Republiku Hrvatsku dolazio samo tijekom godišnjih odmora. S obzirom na navedeno, prvostupanjski sud je pravilno utvrdio kako prvotuženik kao vjerovnik nije znao da dužniku prijeti nesposobnost za plaćanje i da se radnjom oštećuju vjerovnici, niti je znao ili je morao znati za okolnosti iz kojih se nužno moralo zaključiti da je dužnik nesposoban za plaćanje i da se radnjom oštećuju vjerovnici. Budući da navedena odlučna činjenica o postojanju znanja prvotuženika kao vjerovnika ne proizlazi niti iz ostalih izvedenih dokaza, dok tužitelj nije, u skladu s odredbama članka 7. stavka 1. i članka 219. stavka 1. ZPP-a, predložio dokaze na temelju kojih bi prvostupanjski sud mogao utvrditi njezino postojanje, prvostupanjski sud je pravilnom primjenom pravila o teretu dokazivanja iz članka 221.a u vezi s odredbama članka 7. stavka 1. i članka 219. stavka 1. ZPP-a, utvrdio kako prvotuženik kao vjerovnik nije znao za namjeru oštećenja tužiteljevih vjerovnika. Zbog toga nije ispunjena jedna od kumulativnih pretpostavki iz članka 131. SZ-a za pobijanje.

Suprotno žalbenim navodima, prvostupanjski sud je pravilno odbio izvođenje dokaza uvidom u stečajni spis prvostupanjskog suda poslovni broj St-159/14. To prvenstveno iz razloga što tužitelj nije određeno naveo radi utvrđivanja kojih odlučnih činjenica predlaže izvođenje tog dokaza. U svakom slučaju izvođenje tog dokaza nije predloženo radi

utvrđivanja odlučne činjenice postojanja znanja prvotuženika kao vjerovnika za namjeru oštećenja tužiteljevih vjerovnika u smislu odredaba članka 131. SZ-a (članak 220. ZPP-a). Upravo iz tog razloga je pravilno odbijen i tužiteljev prijedlog za izvođenje financijskog vještačenja.

Uzevši u obzir navedeno, prvostupanjski sud je, suprotno žalbenim navodima, pravilnom primjenom materijalnog prava odbio tužbeni zahtjev kao neosnovan.

Pravilna je i zakonita odluka o troškovima kako po pravnoj osnovi (članak 154. stavak 1. ZPP-a), tako i po visini (članak 155. ZPP-a), što tužitelj u žalbi niti ne dovodi u pitanje.

Uzevši u obzir navedeno, tužitelj svojim žalbenim navodima nije doveo u pitanje pravilnost i zakonitost pobijanog dijela presude, dok u postupanju prvostupanjskog suda nisu uočene bitne povrede odredaba parničnog postupka na koje ovaj sud pazi po službenoj dužnosti. Zbog toga je, na temelju odredbe članka 368. stavka 1. ZPP-a, valjalo odbiti žalbu kao neosnovanu i potvrditi presudu u pobijanom dijelu navedenom u točki I. izreke ove presude.

Tužitelj nije uspio u ovom žalbenom postupku zbog čega nema pravo na naknadu troška sastava žalbe (članak 154. stavak 1. u vezi s člankom 166. stavkom 1. ZPP-a). Dodatno, tužitelj nema pravo na naknadu troška sastava žalbe jer nije određeno naveo iznos (visinu) troška čiju naknadu zahtijeva po navedenoj pravnoj osnovi što je bio dužan učiniti u skladu s odredbama članka 164. stavcima 1.-3. ZPP-a.

Prvotuženik nema pravo na naknadu troška odgovora na žalbu u iznosu od 3.125,00 kn jer, s obzirom na njegov sadržaj, taj podnesak u konkretnom slučaju nije bio potreban radi vođenja ovog žalbenog postupka u smislu odredbe članka 155. stavka 1. ZPP-a. Zbog toga je na temelju odredbe članka 166. stavka 1. ZPP-a odlučeno kao u točki II. izreke ove presude.

Zagreb, 24. ožujka 2021.

Predsjednik vijeća
Ivica Omazić

Broj zapisa: **eb2f9-01abd**

Kontrolni broj: **03c5f-bf828-6332d**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan sljedećim certifikatom:

CN=IVICA OMAZIĆ, L=ZAGREB, O=VISOKI TRGOVAČKI SUD REPUBLIKE HRVATSKE, C=HR

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://usluge.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti-dokumenta/>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Visoki trgovački sud Republike Hrvatske** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.